

Delfine, het Meisje van de Dromen

Geschreven door Patricia Garfield, PhD

Vertaald door Inky Priest

Hoofdstuk 1

Ik gebruik de Macht van de Krullen in een gevecht

Dagboek, 15 Augustus

Ik probeer niet om een super heldin te zijn, ik probeer om mijn Moeder te redden. Iedere nacht, sinds zij verdwenen is, kus ik haar foto voordat ik het licht uitdraai en ga slapen. In het donker denk ik er steeds aan hoeveel pret we altijd hadden samen. En nu, dat Pap is teruggegaan naar de “opgravingen” vanwaar Mam vorige week verdween, mis ik haar nog meer.

Mam is een antropologe, die bestudeert hoe de mensen in vroeger tijden leefden. Ze weet alles over mythen en legendes uit haar hoofd. Pap is een archeoloog die gespecialiseerd is in oude gebouwen. Zij werken iedere zomer samen in één of andere exotische plaats. Wanneer ze terugkomen, geven ze les aan de universiteit, en schrijven boeken en artikelen over de mensen die lang geleden leefden daar waar zij net waren.

Mijn ouders zijn gewoonlijk thuis nu, maar het schooljaar is al begonnen, en Tante Evie, Mam’s overdreven nette zuster, past op mij, totdat Mam en Pap weer thuiskomen.

Deze zomer waren Mam en Pap bij een opgraving in Griekenland (dichtbij een plaats waarvan de naam klinkt als Mi-zee-na, maar geschreven wordt als *Mycenae*). Er leefden daar verschillende beroemde Griekse koningen gedurende de Trojaanse oorlog.

Voordat zij verdween, stuurde Pap Mam's laatste reisverslag, waarin ze al haar bevindingen schreef naar huis. Hij had het vast en zeker gehouden als hij geweten had dat zij zou verdwijnen. Zodra het pakketje in bruin pakpapier en met een touwtje erom, en een heleboel gekleurde postzegels erop aankwam, scheurde ik het open en las haar laatste notities. Ze schreef:

Mam's reisverslag: 7 Augustus. De "Leeuwen Poort" in Mycenae heeft me op een fantastisch idee gebracht. Ik moet het onderzoeken en teruggaan naar Creta voordat we naar huis terugkeren. Ik weet zeker dat ik die tekening al eerder gezien heb, boven een deur in de tempel van de grote Godin, die we onderzocht hebben. Het is een tekening van een driehoek met er binnenin twee stijgerende leeuwen, die kijken naar een colom in het midden.

Main heeft een tekening gemaakt van de leeuwen in de driehoek boven de leeuwenpoort. Creta is een eiland vlakbij Griekenland waar mijn ouders de vooafgaande week aan het werken waren. Zij móet zijn teruggegaan, waarna haar iets is overkomen. Maar Pap zàl haar vinden dat *moet*!

Mam vertelt altijd zulke goede verhalen voor ik slapen ga. Soms is het één van de vele versies van Cinderella. Of een verhaal over het Hof van Koning Arthur en Merlin, Soms leest ze voor uit Oma's boeken, zoals *De geheime tuin*, of ze bedenkt zelf een verhaal!

Nu, zonder haar veitellingen, is het soms moeilijk om in te slapen. Ik voel me eenzaam zonder m'n ouders. Het helpt een beetje als ik in mijn dagboek schrijf wat er allemaal gebeurd is. Mam en Pap gaven me het dagboek voordat ze vertrokken - het is een beetje als een verbinding met hen. Mijn naam, *Delfine Remi*, staat in goud gedrukt op het omslag. Ik schrijf er iedere dag in wat er gebeurd is, en ook wat ik gedroomd heb. De merkwaardige gebeurtenissen begonnen een paar nachten terug, nadat ik Mam's reisverslag gelezen had. Hele vreemde dromen.

Vanavond las ik Mam's vertaling van een oud lied dat zij gevonden had. De text was gebeiteld in een steen in de opgravingen waar zij en Pap aan het werken waren in Griekenland. Mam vertaalt oude dingen zo, dat ze modern klinken. Ze schrijft dat de letterlijke vertaling van "Hear stijg op" is: "O lang haar, stijg op, en net zoals de goddelijke Medusa, net zoals een slang, vervoer mij naar de hoge berg Olympus."

Mam zegt dat de mensen in de oudheid die dit lied schreven, het gebruikten om de betovering van "de macht van de krullen" op te roepen. Krullen macht zegt ze, stelt iemand in staat om aan te voelen wanneer iemand anders een boze droom heeft. Het lied maakt dat de zanger's haar gaat krullen. Vervolgens kunnen de krullen de zanger binnenbrengen in de boze droom van

de ander om hem of haar te redden. Ik heb het lied uit m'n hoofd geleerd, en ga proberen of het werkt.

Ik weet niet zeker *of* het zal werken. Ik weet niet zeker of ik wel *wil* dat het zal werken.

Misschien bezorgt het me alléén maar een nog vreemdere droom. Misschien is het wel te riskant om te proberen, met Tante Evie die beneden zit te lezen — zij zou het nooit begrijpen. Alléén Mam kan zoiets begrijpen. En zij is verdwenen! Maar Pap zàl haar vinden Hoe heeft hij haar toch kunnen kwijtraken? Ze werken immers altijd zo nauw samen.

Liggend in mijn bed vanavond, lijkt het net alsof de volle maan een wit lint van licht door mijn open raam naar het randje van mijn kussen uitgerold heeft. Goed, ik heb een besluit genomen. Ik ga de betovering proberen. Ik begin het lied te zingen:

Draai! Draai!
Haar los,
Haar krul;
Haar stijg op
En draai me in het rond
Maak van mij
Het Meisje van de Dromen!

Ahh Ik voel iets - prikkels van energie kruipen over m'n hoofd.

Ik ga rechtop zitten. De prikkels worden sterker, en nu voelt het net of er aan het begin van elke haar getrokken wordt. *Ohh-Ohh! Dit betekent dat iemand een boze droom heeft!* Elk ogenblik nu begint mijn steile haar zich te krullen, en me uit mijn bed trekken.

Ik voel aan mijn parelmoeren medaillon met de kostbare lok van Mam's haar erin, om er zeker van te zijn dat ik het hangetrje om heb. *Ik zal ieder beetje Krullen Mucht nodig hebben.* Ik begrijp niet hoe of waarom, maar die lok van Mam's haar in de medaillon zorgt ervoor dat ik me veilig voel. Ik denk dat het een soort bescherming is, net zoals een gelukspenning. Mam schrijft dat de Krullen Kracht maar van korte duur is. Ik meet dus voortmaken.

Snel ruk ik de haarklemmetjes met lintjes die Tante Evie strak om de uiteinden van m'n vlechten heeft gedaan om ze netjes te houden, eraf. Ik laat ze op het nachtkastje vallen, en schud m'n haren los.

Het werkt! Gedurende het zingen van het eerste couplet van het lied begint mijn lichaam van het bed op te stijgen, en zweeft erboven, net alsof het een veertje is. Ik probeer om me te concentreren op het gonzende geprikkel dat

van m'n hoofdhuid in m'n haren trekt, en maakt dat iedere lok haar gaat krullen.

Ik raak zo opgewonden, dat ik vergeet me op het gegons te concentreren, en het verdwijnt. Plotseling val ik terug op m'n bed. Oei! Ik haal diep adem om mezelf te kalmeren. Goed zo, hier begint het geprikkel weer. Ik adem langzaam en diep, en in een zachte stem herhaal ik het eerste couplet van het lied. Ja, het werkt. Ik stijg op, op, boven het bed. Ik concentreer me op het gegons, alsof het een reddingslijn is net als in de zwembles. Ik houd mijn concentratie, haal adem, voel het zachte gegons Nu zweef ik naar het raam toe, als een veer die langs het maanverlichte witte lint geblazen wordt.

Tott zover is alles in orde. Ja ... ga, ga, ga! Ik adem nogeens diep in en begin het tweede couplet te zingen

Bij het licht van de sterren,
Bij het licht van de maan,
Breng me snel naar
De boze droom;
waar ik vechten zal
Om alles goed te maken.

Geleid door het gegons dat in mijn krullen stroomt, alsof het wegwijzers zijn, zweef ik het raam uit, mezelf één voelend met de stroming in de zilverachtige nacht, terwijl ik zing

Draai! Draai!
Haar los,
Haar krul,
Ik ben *Het Meisje van de Dromen!*
Ik breng licht.

Tegen het einde van het couplet vlieg ik. *Het voelt zo goed om te vliegen!*

De koele wind blaast tegen mijn verhitte wangen; mijn gekrulde lokken leiden me voetwaatts. Ik voel me zo vrij, zo vervuld met vreugde en energie, het is zo opwindend met de volle maan die boven me lijkt te hangen. Mijn parelmoeren medaillon glinstert.

Ik zeil ovet de daken van de huizen, scheet vlak ovet de toppen van de hoogste bomen in het park, waat de jonge vogeltjes in hun dromen kwetteren. Over de daken van de slapende burens, en mijn school met het lege speelplein, waar de schommels zachtjes heen en weer slingeren. Een waakzame uil roept. Al spoedig ben ik hoog in de lucht.

Plotseling wijzen mijn vliegende krullen naar beneden, en ik begin snelomlaag te plonzen. *Sneller*. Als een duikende vogel schiet ik regelrecht de troebele boze droom binnen van een slapende jongen...

In het begin is al wat ik zie een dode boom. Ik hoot geluiden als van metaal tegen metaal tondom me, Ik ruik brandende fakkels. Ik knijp m'n ogen half dicht om te proberen door de rook heen betet te kunnen zien wat er gaande is. Totale vetwarring; geschreeuw; gegrom, en schuifelende geluiden, maar ik kan niet goed uitmaken wat de oorzaak is van al die geluiden.

“Help! Help me!” Hoot ik iemand schreeuwen.

Als ik eindelijk wat meer kan onderscheiden, *ziet het eruit als een Middeleeuws gevechtsveld*. Dan zie ik een gewonde jongen van een jaar of 12, die ondet een bijna dode boom ligt. Hij ziet er bleek en verzwakt uit, met een gapende wond in zijn bovenbeen, die bloedrood is in de grijze mist. Een stuk verderop ligt zijn zwaard. Dan zie ik drie vijandelijke krijgers die op de jongen afkomen.

“Snel” fluister ik tegen hem, “denk aan je dolk.”

“Ik ... ik heb geen dolk” fluistert hij tetug tetwijl hij vetbaasd om zich heen kijkt om te zien wie et zojuist gesproken heeft.

“Jawel, je hebt er wel één” zeg ik, terwijl ik zijn beoekzak aanraak. De jongen steekt z'n hand in z'n zak en kijkt dan stomverbaasd, want daar is echt een dolk. (Mam zegt dat je in je dromen moet *geloven* om de dingen te laten verschijnen.

“Vetdedig jezelt” fluister ik tegen hem.

Dan draai ik heel vlug in het rond vlak voor de dichtstbijzijnde krijger, die net zijn strijdknots opheft voor de genadeslag. *Dit is het gedeelte dar ik het beste vind*. Ik doe, door m'n snelle draai, een wervelwind van stof opstijgen.

De man snakt naat adem en verslikt zieh. “Wat is dit ...?!” Hij hoest, tetwijl hij wild met z'n knots zwaait en door de dikke stofwolk z'n doel mist.

Intussen komen de andere twee krijgers dichtter naar de jongen toe. Met zijn goeie been schopt hij één van hen achteruit, terwijl hij de tweede met z'n dolk op afstand weet te houden.

Ik voel m'n krullen dansen terwijl ik nog een keer een wervelwind van stof laat opwaaien. Het droom—stof doet mij niets, maar de anderen raken erdoor in de war.

“Waar, waar is hij gebleven?” vraagt één van de krijgers.

“Hij kan niet ver gaan, met dat gewonde been”, zegt een andere.
“Vergeet hem maar. Hij heet het gehad.”

“Wat een vreselijk weer. Al dit waaiende stof — ik moet mijn keel nat maken” gromt de derde krijger die nog steeds aan het hoesten is. “Kom, deze kant uit ...”

Ze verdwijnen met z'n drienen in de troebele duisternis.

Het is niet nodig om hen te achtervolgen. De jongen kan ze nu verder zelf wel aan, in geval ze terug mochten komen. Ik pluk wat blaadjes van een plant die dichtbij de boomstam groeit. Knibbel een klein stukje van het bittere kruid om er zeker van te zijn dat het is wat ik denk dat het is. Dan doop ik de blaadjes in een plasje water dat ik in een holletje in de boom vind, en knijp er een beetje geneeskrachtig sap uit. Vervolgens druk ik het mengsel op de wond in het been van de jongen.

“Hou dit stevig op de wond gedrukt totdat je wakker word,” fluister ik tegen hem.

“Is ... is dit een droom?” vraagt de jongen. “Het is zo donker. En wie ben jij?”

“Ik ben je *droom vriendin*,” zeg ik, terwijl ik zijn zwaard naast hem neerleg. (Terwijl ik dit zeg, voel ik me als een super heldin, wanneer mensen in de menigte vragen “Wie is die vreemdeling?” Maar Mam schrijft in haar dagboek wat te doen. *Nooit je naam te noemen*.)

“Je moet vandaag bang geweest zijn. Was je in moeilijkheden? Overdag zien slechterikken er héél anders uit dan s'nachts weet je. Wanneer vijanden in een droom je aanvallen, moet je terugvechten. Sta tegen ze op. Alles is nu in orde met je.”

“Wacht!” roept de jongen als hij zich realiseert dat ik er vandoor ga.
“Ik heet Mike. Dank je wel! Dank je ...”

Mijn krullen beginnen zenuwachtige rukjes te geven. Dat moet vast betekenen dat het tijd is om te gaan. De beenwond van de jongen is opgehouden met bloeden. Hij zit rechtop en is alert.

Leuke knul trouwens!

Ik slinger mezelf de nachtelijke lucht in, terwijl ik het lied om terug te keren zing.

Stil Stil
Haar vast
Haar recht:
Haar plat
En breng me weer terug
Naar *Gewoon Meisje*.
Zonder omwegen terug!
Zonder omwegen terug!

Ik meet voortmaken, want zelfs als Tante Evie tijdens het lezen in slaap is gevallen, zal ze zeker gauw wakker worden en naar me komen kijken. Ik moet me haasten.

Ik vlieg terug naar huis via dezelfde route als ik gekomen ben. Ik voel dat de Macht van de Krullen aan het afnemen is, en dat mijn haar weer steil aan het worden is. Mijn parelmoeren medaillon glinstert niet meer. Ik denk dat dit betekent dat mijn kracht bijna op is. Ik heb moeite om boven de laatste daken te blijven ...

Bij de laatste regel van het lied, "Zonder omwegen terug!" kan ik nog maar ternauwernood door m'n slaapkamerraam komen, onder de blauwe deken kruipen, het laken optrekken en m'n ogen dicht doen, als Tante Evie de deur opendoet en binnenkomt. Ze buigt zich over me heen om de deken vast in te stoppen.

"Oh Delfine! *Kijk toch eens naar je haar!*" hoor ik haar fluisteren. "*Wal doet dat kind toch? Het is één grote klit*" zegt ze. Ik doe net alsof ik de hele tijd vast in slaap geweest ben. Ik voel Tante Evie's warme adem in mijn oor als ze zich over me heenbuigt om me welterusten te kussen.

Ik gluur tussen m'n wimpers als Tante Evie de slaapkamerdeur dicht doet, en dan kruip ik dieper onder de deken, met m'n ogen dicht.

Het werkt! Ik glimlach in mezelf. *De Macht van de Krullen werkt ...*